

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **F. A.**
st. přísl. R. U.
t. č. pobytem X
zast. advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2025, č. j. OAM-81/ZA-ZA11-D11-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č.

325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) je Litevská republika. Jádrem sporu je otázka, zda žalovaný napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 27. 1. 2025 sdělil, že dne 21. 2. 2024 cestoval letecky z Taškentu přes Baku do Prahy. K cestě využil pobytové oprávnění Litevské republiky platné do 6. 12. 2025. Je ženatý, má tři děti, rodina setrvává v zemi původu. Má diabetes a užívá léky předepsané lékařem. O mezinárodní ochranu požádal kvůli dluhu; v zemi původu měl obchod, který zkrachoval a on musí vydělat peníze, aby mohl začít znovu podnikat. Při seznámení s podklady pro rozhodnutí pak žalobce dodal, že jeho osmiletý syn je nemocný, žalobce s ním chtěl odcestovat do Německa kvůli léčbě. Chtěl by tedy rok pracovat, aby vydělal peníze.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na příslušná ustanovení nařízení Dublin III, prohlášení žadatele a vyjádření Litevské republiky, konstatoval, že žalobce byl dne 21. 1. 2025, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem dočasného pobytového oprávnění vydaného Litevskou republikou s vyznačenou platností do dne 6. 12. 2025. V případě žalobce tak bylo nutné aplikovat kritérium dané čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III, podle něhož je-li žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který povolení vydal.
4. Žalovaný požádal Litevskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a dne 3. 2. 2025 obdržel informaci, že Litevská republika svou příslušnost v případě žalobce uznala.
5. Žalovaný se zabýval tím, zda v případě Litvy existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto ohledu žalovaný vycházel z dokumentu Informace OAMP Litva, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 22. 8. 2024 (dále jen „Informace OAMP“), na jehož podkladě takové důvody neshledal.
6. Žalovaný rovněž poukázal na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Litvě, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Litevské republiky (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Litva je rovněž považována za bezpečnou zemi původu, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlížejí. Má rovněž propracovaný azylový systém. V případě tohoto státu EU tedy není na místě předpokládat existenci systémových nedostatků azylového řízení, plynoucích např. z velkého počtu žádostí (jako tomu bylo v minulosti např. v případě Řecka či Maďarska), a je tak možné

uplatnit zásadu vzájemné důvěry nad dodržováním lidských práv v jednotlivých členských státech EU.

7. Žalovaný se následně zabýval důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že v případě žalobce nejsou tyto důvody dány. Žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, ani další blízké sociální vazby. Je plnoletý a samostatný, není závislý na druhých. Na diabetes užívá léky. V Litevské republice mají žadatelé o mezinárodní ochranu právo na nezbytnou lékařskou péči. Žalobci bude zajištěno ubytování a bude moci čerpat další vstupní pomoc. Proto žalovaný neshledal důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

8. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nedostatek odůvodnění. Není z něj totiž zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o získání mezinárodní ochrany v jiném členském státě, a zdali v této souvislosti necítí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Neuvádí se v něm nic k obavám žalobce z pronásledování na území Litvy.
9. Žalobce rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.
10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za právně i věcně správné, zopakoval podstatné důvody pro jeho vydání a v podrobnostech na něj odkázal.

IV. Posouzení věci soudem

11. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým postupem, žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil).
12. Nejprve se krajský soud zabýval tím, zda napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, jak žalobce namítal, neboť k takové vadě je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud z jeho odůvodnění nelze seznat důvody, proč správní orgán určitým způsobem rozhodl. Takovou vadou napadené rozhodnutí netrpí, neboť z něj je zřejmé, že jej k závěru o nepřípustnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a k závěru, že je na místě jeho předání do Litevské republiky, vedla skutečnost, že žalobci bylo tímto státem vydáno dočasné povolení k pobytu, a žalovaný zároveň nezjistil důvody, pro které by k přemístění žalobce do této země dojít nemohlo či nemělo. Litevská republika na základě žádosti české strany svoji příslušnost uznala.
13. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že přemístění do příslušného státu není možné, existují-li závažné důvody se domnívat, že v tomto státu dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s

sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

14. V tomto typu řízení je žalovaný vždy povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má přitom zásadně povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V otázce azylového řízení nicméně mezi členskými státy stále platí domněnka vzájemné důvěry. Pro její vyvrácení musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41).
15. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný své povinnosti shromáždit relevantní podklady o přijímacím členském státě dostál, pokud vyšel z Informace OAMP. Tato informace byla vypracována mj. v souladu se standardy Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, je opatřena množstvím odkazů na zdroje informací, z nichž ve svých zjištěních vychází (např. Global Detention Project, Eurostat, Evropská komise, EASO, MZV USA). Soud tuto informaci považuje pro účely tohoto řízení za aktuální a dostačující k přijetí závěru, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
16. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě nepoukazoval na konkrétní aktuální systémové nedostatky v Litevské republice. Z Informace OAMP nedostatky takového charakteru patrně nejsou a ani soudu není z vlastní úřední činnosti známo, že by v případě Litvy k takovým nedostatkům v azylovém řízení aktuálně docházelo. Žalobce měl možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí za přítomnosti tlumočníka seznámit, čehož využil, ke shromážděným podkladům se však nevyjádřil, ani nenavrhл jejich doplnění. Neučinil tak ani v žalobě, kde pouze velmi nekonkrétně poukázal na nebezpečí pronásledování na území Litvy a domovského státu. Co se týká tvrzeného pronásledování na území domovského státu, tato otázka není předmětem tohoto řízení, nýbrž věcného posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, k čemuž je příslušná Litva. A co se týká údajného nebezpečí pronásledování na území Litvy, žalobce toto tvrzení jakkoli nekonkretizoval, v průběhu předcházejícího řízení se o takovém nebezpečí vůbec nezmínil, toto své až nelogické tvrzení (je otázkou, proč žalobce žádal o pobytové oprávnění v Litvě, pokud mu tam dle jeho slov hrozí pronásledování) nepodepřel relevantními důkazy. Žalovanému tedy nelze vytýkat, že se takovým tvrzením nezabýval.
17. Lze konstatovat, že žalovaný vyhověl shora vytyčeným požadavkům judikatury, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně uvedl, z jakých skutečností dovozuje, že se litevský azylový systém s nedostatky nepotýká. Informaci OAMP z roku 2021, která se zabývá litevským azylovým systémem, lze ve spojení s dalšími zjištěními žalovaného (srov. shrnutí v bodě 6 tohoto rozsudku), v tomto případě považovat za dostatečný podklad pro přijatý závěr, že žalobci nehrozí riziko špatného zacházení, které by vyplývalo z nedostatků azylového systému a přijímacích podmínek v tomto státě. Individuální situace žalobce byla zohledněna v intencích jím tvrzených skutečností a pro účely tohoto řízení dostatečně zjištěných informací o Litvě. Teprve v žalobě uvedená obecná tvrzení, že snad žalobce odmítal usilovat o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, vůbec neodpovídají jeho

výpovědím, jež jsou ve správním spise obsaženy, a proto jejich namítané nevypořádání ze strany žalovaného nemůže být důvodem, pro který by soud měl žalobě vyhovět.

V. Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí možností předání žalobce do Litevské republiky zabýval dostatečně a jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu, které ze strany žalobce zpochybněny nebyly. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.
20. Soud samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť hned rozhodl ve věci samé. Osud tohoto návrhu sleduje výsledek řízení o žalobě, tj. tento rozsudek.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 23. dubna 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně